

fideles et boni doctores ad omnes; corripite inquit; suscipite infirmos; patientes estote ad omnes; et quantos fueritis lucrati, pro tantis mercedem accipietis, in nomine Patris, et Filii, et Spiritus sancti.

Explicit Regula Patrum abbatum xxxviii.

SEQUITUR ALIA PATRUM REGULA AD MONACHOS.

OBSERVATIO CRITICA IN REGULAM SEQUEMTEM.

An hæc secunda Patrum Regula compilata fuerit a suprarelatis abbatibus, merito dubitatur, cum nomen nullius auctoris præscribatur: quamvis præfatio fateatur plures sanctos Patres in unum convenisse, ad ordinandam Regulam profectui fratrum æque ac præpositorum adaptatam; quatenus in monasterii regimine tam superior quam inferior sine hæsitatione ad operandum procedere valeat. Adeoque apparet, quod sit supplementum alterius Regulæ a quatuor præfatis abbatibus præscriptæ; quia hæc præsens Regula pro cænobitis composita est, ut pote præscribens tempora et modum recitandi Officii divini, laboris manuum. Deinde disserit de infantium submissione, de fraterna correctione, de vitando omni murmurandi genere, etc. Quæ omnia præcepta, septem numero et quidem sat compendiosa, monachis in commune viventibus omnino necessaria sunt.

INCIPIUNT CAPITULA REGULÆ A SANCTIS PATRIBUS PROLATÆ.

1. De unanimitate charitatis, et de diligendo ac obtemperando abbati.
2. Ut non se tabellis vanis destruant, et ut in conventu nisi in errogatus quis loquatur.
3. Ut advenienti peregrino nihil plus exhibeat, quam occursum humilem et pacem.
4. Ut præsentem seniore psallendi loquendive non habeat facultatem.
5. De cursu orationis, et horis operandi, ac de correctione delinquentium.
6. De his, qui ad opus Dei tarde occurrunt.
7. Ut frater qui pro qualibet culpa arguitur patientiam habeat, et ut ad mensam nemo loquatur.

Explicit Capitula.

INCIPIUNT PATRUM REGULÆ.

PRÆFATIO

Cum resideremus in unum in nomine Domini nostri Jesu Christi, secundum traditionem Patrum sanctorum virorum, visum est nobis conscribere vel Regulam ordinare, quæ in monasterio teneatur ad profectum fratrum; ut neque nos laboremus; neque sanctus præpositus, qui constitutus est in loco, dubitationem aliquam pati possit: ut omnes unanimes, sicut scriptum est, et unum sentientes: invicem honorantes (*Phil. ii*), ea quæ statuta sunt a Domino jugi observatione custodiant.

I. Ante omnia habentes charitatem, humilitatem, patientiam, mansuetudinem, vel cætera quæ docet sanctus Apostolus (*Col. iii*); ita ut nemo quidquam suum vindicet, sed sicut scriptum est in Actibus apostolorum, habeant omnia communia (*Act. iv*). Ille vero qui præpositus est, Dei iudicium, et ordinationem sacerdotis in omnibus timere, diligere et obaudire debet secundum veritatem: quia si quis illum putat se spernere, Deum spernit: sicut scriptum est: *Qui vos audit, me audit; et qui vos spernit, me spernit: Et qui me spernit, spernit eum qui me misit* (*Luc. x*). Ita ut sine ipsius voluntate nullus frater quidquam agat, neque accipiat ab aliquo aliquid, neque det, nec usquam prorsus recedat sine verbo.

II. Observantes etiam hoc, ut non se invicem facilis vanis destruant, sed unusquisque opus suum meditetur et custodiat, et cogitationes habeat apud

C Deum. In conventu omnium nullus junior quidquam nisi interrogatus loquatur. Cæterum si quis vult consolationem accipere, vel verum audire, secretum et opportunum tempus requirat.

III. Advenienti peregrino nihil plus exhibeat quam pacem, reliquum non sit illi cura, unde venerit, pro quo venerit, vel quando ambulaturus sit, nec se jungat ad fabulas cum illo.

IV. Illud quoque observandum est, ut præsentem seniore quocunque, vel præcedente in ordine psallendi, sequens non habeat facultatem loquendi, vel aliquid præsumendi, nisi tantum is qui in ordine, ut dictum est, præcedere videtur. Hoc usque ad imum ante omnia in oratione, seu in opere, sive in responso dando erit servandum. Si vero simplicior fuerit, vel impeditior sermone, et dederit locum, ita demum sequens loquatur. Omnia tamen in charitate fiant, non per contentionem, vel aliquam præsumptionem.

V. Cursus vero orationum vel psalmodiarum, sicut dudum statutum est, ultra tempus istud meditandi operandique servabitur. Ita meditationem habeant fratres, ut usque ad horam secundam legant; si tamen nulla causa existiterit, qua necesse sit etiam prætermissa meditatione aliquid fieri in commune. Post horam vero secundam unusquisque ad opus suum paratus sit: et usque ad horam nonam quidquid injunctum fuerit, sine murmuratione vel hæsitatione (*Phil. ii*) perficiat, sicut docet sanctus Aposto-

lus. Si quis autem murmuraverit, vel contentiosus exstiterit, aut opponens in aliquo contrariam voluntatem præceptis, digne correctus tam diu absteat, quandiu vel culpæ qualitas poposcerit, vel se pœnitendo humiliaverit atque emendaverit. Correctus autem non audeat usquam recedere. Si quis vero de fratribus, vel qui in cellis consistunt, ejus errori consenserit, culpabilis erit atque excommunicatione dignissimus.

VI. Ad horam vero orationis dato signo, si quis non statim prætermissis omni opere quod agit (quia nihil orationi præponendum est) paratus fuerit, foras excludatur confundendus. Operam vero dabunt singuli fratres, ut tempore quo missæ flunt, sive die sive nocte, quando diutius ad orationem standum est, non deficiant, vel superfluo foras recedant; quia scriptum est in Evangelio: *Oportet autem semper orare, et non deficere* (Luc. xviii). Et alio loco: *Non impediatis orare semper*. Si quis autem non necessitate, sed magis vitio procedendum putaverit, sciat se, cum deprehensus fuerit, culpabilem judi-

candum; quia per suam negligentiam et alios in vitium mittit. In vigiliis observandum est, quando omnes conveniunt, quicumque gravatur somno, et exit foras, non se fabulis occupet, sed statim redeat ad opus, ad quod convenitur. In congregatione autem ipsa ubi legitur, aurem semper ad Scripturas habeant, et silentium observent omnes.

VII. Hoc etiam addendum fuit, ut frater, qui pro qualibet culpa arguitur vel increpatur, patientiam habeat, et non respondeat arguenti; sed humiliet se in omnibus, secundum præceptum Domini dicentis: *Quia Deus humilibus dat gratiam, superbis autem resistit* (I Petr. v). Et, *qui se humiliat, exaltabitur* (Luc. xiv). Qui vero sæpius correptus non se emendaverit, novissimus in ordine stare jabeatur; sicut Dominus dixit: *Sit tibi sicut ethnicus et publicanus* (Matth. xviii). Ad mensam autem specialiter nullus loquatur, nisi qui præest, vel qui interrogatus fuerit.

Explicit Regula.

SEQUITUR TERTIA PATRUM REGULA AD MONACHOS.

OBSERVATIO CRITICA IN REGULAM SEQUEMTEM.

Hæc est tertia Patrum in unum convenientium Regula, et quidem maxime cœnobitis præscripta: constat XIV præceptis tam ad monachos quam abbates et præpositos directis, quorum nonnulla sapiunt recentiore disciplinam monasticam. Nam in primæva vitæ monasticæ institutione monachi ad clericatum communiter non eveheantur, prout hic supponitur: neque primis illis sæculis, præsertim tempore sancti Antonii, Serapionis, Pachomii, Paphnutii, etc., reperitur Regula monastica Latine scripta; quemadmodum et hæc conscripta fuisse videtur ob varios terminos ab Occidentalibus sive Latinis monachis communiter usitatos, qui raro inveniuntur in Regulis ex lingua Ægyptiaca vel Græca translatis. Denique novitatem sapit præscriptus niger cuculli color, cum ante sæculum septimum, imo tardius, vix reperiri possit aliquis determinatus color monachis designatus fuisse; recens enim est distinctio exorta inter monachos nigros et albos.

INCIPIUNT CAPITULA REGULÆ A SANCTIS PATRIBUS PROLATÆ.

1. De conversis.
2. Ut abbas nihil sibi proprium vindicet.
3. De vestimentis monachorum.
4. Ut nulla mulier ad monasterium vel agrum monachorum accedat.
5. De lectione et operatione monachorum.
6. De his, qui ad opus Dei tarde occurrunt.
7. De silentio ad mensam.
8. Ut ad necessaria quaerenda bini vel terni mittantur.

- C 9. Ut nusquam sine præcepto senioris egrediantur.
10. De his, qui de monasterio exire voluerint.
11. Ut abbas cum fratribus reficiat omni tempore.
12. Ut nullus monachus in infirmitate positus parentum studio commendetur.
13. De his qui furtum faciunt.
14. Ut nullus alterius monachum sine permissu abbatis suscipiat.

Explicitum Capitula.

INCIPIT REGULA.

I. Cum in nomine Domini, una cum fratribus nostris convenissemus, in primis placuit ut Regula et instituta Patrum per ordinem legerentur: quibus lectis placuit, si de sæculo quis in monasterio converti voluerit, Regula ei introeunti legatur, et omnes actus monasterii illi patefiant. Quod si omnia apte susceperit, sic digne a fratribus in cellula suscipiatur, tum si aliquam in cellulam voluerit inferre substantiam, in mensa ponatur coram omnibus fra-

tribus, velut Regula continet. Quod si susceptus fuerit, non solum de substantia quam intulit, sed etiam nec de seipso ab illa iudicabit hora.

II. Abbati vero nulli liceat sibi quidquam proprie vindicare, cum omnia Deo propitio in illius maneant potestate. Si quis vero, quod in Regula junioribus prohibetur, sibi aliquid ex successione parentum, seu quolibet donato retinere præsumperit, et non omnia in communem posuerit, a fratribus arguatur.